

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 389. Num pater teneatur ex delicto filii pubertati proximi aut minoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

3. Resp. Tertio: Pubertatem consecuti, minores tamen adhuc 25. annis ob delicta commissionis, etsi pœnâ ordinariâ plecti possint, Arg. *L. si ex causa. ff. de minorib. & L. auxilium. §. 1. ff. eod.* regulariter tamen loquendo, & nisi alia delictum aggravantia concurrant, à Judice mitius puniri possunt, ac debent, quàm majores. Arg. *L. auxilium. ff. de minor. L. fere in omnib. ff. de Reg. Jur. Farin. l. c. num. 41. Clar. §. fin. q. 60. num. 3.* Dicitur tamen hic & *preced. resp.* ob crimina commissionis, quia ob peccata omissionis, quæ consistunt in non faciendo, non solum pueri proximi pubertati, sed etiam puberes, minores tamen, à pœnis criminalibus sunt immunes. Farin. *l. c. num. 69. & 722. Reiffenst. h. t. num. 6. Wiestn. num. 9. Arg. L. licet. C. si advers. delict. & L. minorib. C. de his qui ut indigni.* ex ea ratione, quòd imprudentia potius omisisse debita præsumantur & sic intret regulam *L. fere in omnibus.* nisi tamen probetur in omissione intervenisse dolum; tunc enim non omnino eximuntur à pœnis, ut constat ex *L. excipiuntur. ff. ad S. C. Silan.*

Quæst. 389. Nam pater teneatur ex delicto filii pubertati proximi aut minoris?

R Esp. Pater, qui delicti talis non particeps, aut in

filii correctione negligens non fuit, non tenetur exinde ad multam pecuniariam, ad quam filius talis condemnatur, solvendam ex legitima, aut alimentis filio debitis. *c. referente. h. t. & ibi Abb. n. 3. Barb. num. 9. Manzius de legitima. q. 15. num. 10. Covar. L. 15. Var. c. 8. num. 7. Pirh. h. t. num. 6. Wiest. num. 10.* nam generaliter loquendo nemo alienæ culpæ sit succedaneus, juxta *L. crimen. ff. & L. sancimus. C. de pœnis.* & specialiter patrem pro filio non conveniendum, patet ex *L. 1. C. ne filius pro patre.* nisi pater ex filii delicto factus locupletior, *L. licet. §. ex furtiva. ff. de peculio.* Ad hæc vivente patre legitima non potest separari à bonis, *L. 1. §. impubere. ff. de collat. bonor. & quamvis pater teneatur filium alere, æs tamen alienum pro eo solvere non tenetur. L. si quis. §. si mater. ff. de liber. agnosc.* Unde jam, si filius minor delinquens non habeat, unde solvat pœnam pecuniariam, aliter quàm multam pecuniariam plectendus, ut peccatum suum teneat auctorem. *c. quæsvit. de his, qua à majore.* His non obstantibus statuto vel consuetudine contrariâ, utpote quæ cum degenerare filio patrem spoliandi facultatibus suis licentiam concedit, rectæ rationi non satis consentanea videtur. Menoch. *conf. 100. n. 119. Barb. l. c. num. 3. Harprecht. in §. fin. Inst. de noxal. act. v. 12.*

TITULUS XXIV.

De Clerico Venatore.

Quæst. 390. Quotuplex sit Venatio, & qua prohibita Clericis?

1. **R** Esp. Ad Primum: Venatio trifariam dividitur à Sylv. *v. venatio.* in oppressivam, sic dictam, quia homines per eam injustè gravantur, & quasi opprimuntur; Arenariam, quæ cum bestiis in arena decertando exercetur; & Saltuosam, quæ etiam silvatica dicitur, quæ ad ferarum & volucrum captivum ordinatur, estque venatio propriè dicta, subdividiturque in clamosam, quæ magno retium, canum, accipitrum apparatus tumultuque & vehementia apros, cervos, aliasque majores feras, & quandoque etiam aves capiendæ exercetur; & in quietam, quæ sine strepitu, laqueis, retibus & paucis etiam canibus exercetur. Pirh. *h. t. num. 3.*

2. Resp. Ad Secundum: Imprimis venationem oppressivam omnibus interdictam nemo negat. *can. & §. fin. dist. 6.* Arenaria, præterquam quod illicita quoque sit, in famiam inducit, si cum quæstu exercetur, *L. 1. ff. de postulando.* Sylvatica etiam venatio, si clamosa, est clericis ac præsertim religiosi severè prohibita. *c. fin. Clem. 1. §. porro. de statu monachor. Trid. Sess. 24. c. 12. de reform. & quidem ob eandem sæpius exercitam Episcopi tribus, presbyteri duobus mensibus à communione arcentur. Diaconi ab officio suspendi jubentur, c. 1. h. t. uti & Subdiaconi, ut Gl. fin. in cit. c. 1. Clerici verò minores arbitrariâ pœnâ puniendi, ut Host. *in Sum. num. 4. Medices l. c. num. 8. & 9. Anchor. & c.* ratio hujus prohibitionis est, tum quia talis venatio tumultuosa & clamosa ob feritatem cædētque ferarum referens quandam speciem belli, & hinc à morum gravitate, humanitate & modestia aliena, valde dedecet statum clericalem; tum*

quia per eam à divinis officiis & spiritalibus occupationibus mentem curasque, à Clericis & Religiosis Deo debitas, ferè omnes avocet, & ad investigandas capiendasque feras traducat, exiguo aut vix ullo tempore occupationibus suo statui propriis relicto. Ita in *cit. c. 1. h. t. num. 7. Gonzal. Medices l. c. q. 8. à num. 2.* plures hujus prohibitiones coacervans. Quòd verò gravior Episcopis, quàm inferioribus Clericis ob exercitam eandem venationem irrogetur pœna; cum tamen aliàs juxta *c. pastoralis. de offic. deleg. & L. Sacrileg. ff. ad legem Jul. peculat.* in insignendis pœnis majoris nobilitatis & dignitatis habenda sit ratio major, inde est, quòd major dignitas in hoc casu magis augeat delictum, crescente autem delicto ex majore dignitate delinquentis, hæc non minuat, sed augeat pœnam, Tiraquel. *de pœn. temperand. cas. 37. De cætero*

3. Resp. Tertio: Venatio quietæ utilitatis aut corporalis necessitatis, vel honestæ recreationis causâ & rariùs instituta ad capiendos lepores, vulpes, similesque feras minores personis ecclesiasticis non est interdicta. Gl. in *cit. c. 1. v. voluptate.* Abb. *ibid. n. 1. Host. & Barb. ibid. num. 2.* Sylv. *v. venatio. Belletr. disq. Clerical. p. 1. tit. de disp. Cler. §. 19. Pirh. h. t. num. 3.* cum communi. Sumitur satis patenter à contratio ex Trid. *l. c.* estque ratio, quòd talis venatio ex se sit actus seu res omnino indifferens, & jure naturali permessa, & consequenter debiti temporis, modi, finis, aliarumque circumstantiarum habita ratione, & seclusâ lege positiva, etiam Clericis licita. Wiestn. *num. 4.* accedit consuetudo, optima legum interpretis, quâ constat istiusmodi venationem passim à doctis & timoratis Clerico reputari licitam & exerceri sine scrupulo,

TITU.